02/03/2019

Το κορίτσι του Έθνους: Μαρία η Συγκλητική

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Κώστα Παναγόπουλου

Θέλει ανδρεία το κουμπί της αιωνιότητος. Και η Μαρία το πάτησε.

Η λέξη «ανδρεία» αναφέρεται στους άνδρες με θάρρος. Αλλά, γίνεται συχνά ένα θαύμα και η λέξη μαλώνει με το λήμμα της. Είναι γιατί βγαίνουν γυναίκες που ιδρύουν καινούριες σημασίες και νέες επιθέσεις των λέξεων.

Για τη Μαρία τη Συγκλητική και για όλες τις ανδρείες γυναίκες, υπάρχει «γυναικεία ανδρεία». Και δίνεται η άδεια στις λέξεις για να γράψουν με ακρίβεια τον έπαινο, τον θούριο, το στεφάνι.

Ποιος άγγελος τη φώτισε τότε, ούτε η ίδια δεν το ήξερε. Μάλλον, ο φύλακας

άγγελος που τινάζει θυμίαμα στο πρόσωπο. Κάποιος φωτίζει τους ανθρώπους όταν είναι να πράξουν τα μεγάλα, τα υψηλά, αυτά που τα θαρρεύονται οι λίγοι. Αλλά, πάλι γι’ αυτούς τους ολίγους, η ενέργεια είναι μονόδρομος, κάτι σαν βία στο μέτωπο, που οτιδήποτε άλλο το απορρίπτει εκτός από την πράξη της εξόδου, την ύψωση, το άλμα στην απέναντι όχθη όπου υπάρχουν οι ήρωες του έθνους.

Νομίζω, δηλαδή, πως η Μαρία, το έπραξε χωρίς δισταγμό, αυθόρμητα σαν τα πουλιά που στέκονται πάνω στα κλαδιά και λένε τεριρέμ στον Κύριο.

Φοβήθηκε μη χάσει το κορμί της που ήταν ο ναός της ψυχής της. Φοβήθηκε μη χάσει την Ορθοδοξία της που ήταν το σύννεφο της Κύπρου της. Σου λέει, θα με πάνε στον Σουλτάνο κι εκεί θα με κάνουνε λάσπη. Μα, εγώ είμαι χτισμένος ναός, είμαι ελληνίδα Ορθόδοξη, με παρθενία, με παράδοση, με Κύπρο.

Τίποτε άλλο δε θέλεις για να γίνεις ελληνίδα ηρωίδα. Μόνο να σκεφτείς τι χάνεις και τότε δε θέλεις να ζεις, άμα είναι να ζεις ακκλησίαστη. Το ξέρουμε πως είναι στιγμές που όλη η Πατρίδα το ξέρει πως δε ζούμε χωρίς την Πατρίδα μας.

Έτσι κι αλλιώς, οι γυναίκες είναι μάνες ηρωίδες. Και τίποτε άλλο να μην κάνουν, κάνουν αυτήν τη θυσία, συμμετέχοντας στον πόλεμο της μήτρας, στη σφαίρα και στον πόνο της γέννας, στην εννιάμηνη άθληση της κύησης και μετά στην λαμπρή ελευθερία. Έτσι κι αλλιώς, οι γυναίκες ήταν από πάντοτε εμπόλεμες, ιδρωμένες, κουρασμένες, πληγωμένες, με χέρια που πλένουν τους σταυρούς τους.

Όλες οι γυναίκες της Γης είναι ηρωίδες Μαρίες, καθώς είναι κι η Μαρία που λέμε.

Ειδικά οι ελληνίδες μανάδες είναι παραπάνω ηρωίδες, αφού έχουν να διδάξουν τον Θεό, την πατρίδα, τα χώματα, όλα αυτά τα ιερά που θα πρέπει να τα δώσουν στα παιδιά τους ήδη από την ώρα του θηλάσματος. Τέτοια σταυρωμένη μητέρα θα γινόταν και η όμορφη Μαρία, αλλά της έλαχε να γίνει μητέρα και καλή οικοδέσποινα του έθνους.

Το έθνος το δικό μας αμύνεται, στέκεται όπως μπορεί, στυλώνει τα πόδια στο χώμα, προσεύχεται, δέεται, πνίγεται, ξαναπροσεύχεται, ξαναζεί. Το έθνος υπήρξε τεράστιο, και μικρότερο, και ελάχιστο, και πάλι γινότανε τεράστιο και πάλι γινότανε μικρό.

Μα, πάντοτε το έθνος το δικό μας είχε ιερά και τρούλους, ψαλμούς, ευχαριστίες, ανθρώπους πολύ χαριτωμένους, αγρότες, ναυτικούς, φιλοσόφους, ποιητές, δεσποτάδες, ζητιάνους που είχαν Θεό, στρατιώτες που είχαν σημαίες και ορκίζονταν πιστή σε αυτές, γυναίκες, παιδιά, άντρες, ένας έθνος γεμάτο με έλληνες, έθνος, δηλαδή, ελληνικό, που δεν του έλειψε ποτέ η ελληνικότητα, το πιο πλούσιο έθνος του κόσμου σε σχέση με αυτό που παρήγαγε: ένας έθνος που παρήγαγε το έθνος του!

Οι κόρες μας είναι πριγκίπισσες. Οι λαμπρές ελληνίδες κορούλες ξέρουν να είναι ευγενικές, όπως ήταν κι η Μαρία που λέμε. Ξέρουν ακόμη να πλέκουν, να ράβουν, να κάνουν, να φτιάχνουν, να σκαρφίζονται ωραία φαγητά και να γίνονται καλές νοικοκυρές. Ξέρουν το Πάτερ Ημών, το Πιστεύω, το Πάσχα να βάφουν αυγά και τα Χριστούγεννα να βάζουν βαμβάκι στον περίβολο της φάτνης του Χριστού.

Τα κορίτσια μας είναι γλυκά, ηλιόλουστα, απαστράπτοντα, χαρούμενα σαν τις κολυμπήθρες, βαφτίσματα είναι οι Ελληνίδες, με δόντια που λάμπουν λεμόνι και μάτια που λάμπουν πορτοκάλι.

Βάζει στο μυαλό του ο καθένας την όψη που θα είχε κι η Μαρία, που λένε πως ήταν πεντάμορφη, βελόνι! πέντε φορές σαν το κέντημα. Πεντάμορφη έβαλε μπουρλότο και έφυγε πια το κοριτσάκι.

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ στη θρυλική Μαρία τη Συγκλητική από την Κύπρο (1571) που τίναξε στον αέρα το πλοίο που τη μετέφερε στα σκλαβοπάζαρα των Οθωμανών.